

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg vil også sige, at København har sine besværligheder, fordi det er en storby, og det betaler staten noget til, men sandelig ikke hele regningen. Ligeså må staten selvfølgelig heller ikke dække alle omkostninger for dem, der har valgt at bo dejligt i øvrigt ved vestkysten enten hele året eller dele af året, og dermed har jeg jo sagt, at vi kan gå ind for den model, der hedder 50 pct. til staten og 50 pct. til amt og kommuner.

Når det er sagt, skal jeg dog ikke undlade at pege på, at der er flere områder, hvor staten i dag betaler 100 pct., og disse områder kan godt tale at udvides, især omkring Thorsminde. Flere har været inde på hofde Q, og det er nok dér, det står værst til. Hvide Sande mener jeg også at ministeren bør se lidt velvilligt på.

Nogle af disse områder var med i den forhandlingsløsning, der var lagt op til i forhandlingerne med Ringkøbing amt og kommunerne. På nuværende tidspunkt er det jo faldet bort på grund af forhandlingssammenbruddet, og jeg skal her opfordre til, at Ringkøbing amt sætter sig til forhandlingsbordet igen. Udgangspunktet må selvfølgelig være 50 pct.-modellen, men vi ved jo alle, at det, Ringkøbing amt faktisk lod falde på gulvet, var en model, som mere lignede 60:40 pct.-modellen på grund af de flere områder, der var taget ind som 100 pct.s statsopgave.

Jeg skal heller ikke undlade at sige, at Ringkøbing amt har en lav skatteprocent, en af de laveste i landet, og det er ikke rimeligt, at Nordjylland og Sønderjylland går ind på denne modelløsning, mens Ringkøbing ikke engang kan gå ind på noget, der ligner 60:40 pct.-løsningen.

Det skal også gøres klart, at når jeg har valgt at tale om denne model som 50:50 pct. og ikke som 50 pct. til staten, 25 pct. til amtet og 25 pct. til kommunen, er det meget bevidst. Amt og kommuner bør efter SFs opfattelse forhandle sig frem til, hvorledes de 50 pct. skal fordeles mellem dem. Der er nemlig kommuner, der ikke vil kunne klare 25 pct., og dér må udgiften deles anderledes. I øvrigt kan det vel også komme på tale, at lodsejerne kommer ind i fordelingen af udgifterne.

Det sidste, jeg skal sige i denne omgang, er, at kystsikringen må tages op til debat igen inden for en overskuelig fremtid. SF mener dermed, at det nok skal være lidt tidligere,

end ministeren har givet udtryk for i redegørelsen. Der er nemlig efter vores mening betydelige usikkerhedsmomenter i den metode, der foreslås her, og vi må sikre, at foretagendet bliver diskuteret, når vi ved lidt mere om virkningen af disse metoder.

Dohrmann (FP):

Sidste gang folketinget diskuterede kystsikring sådan lidt mere grundigt, var den 31. marts 1981, hvor fremskridtspartiet havde rejst en forespørgselsdebat om kystsikring. Jeg tillod mig dengang at kritisere regeringen, fordi den efter vores opfattelse gør alt for lidt ud af kystsikringen; det havde den også gjort på daværende tidspunkt. I dag skal jeg ikke nøjes med at kritisere regeringen, i dag vil jeg gerne anklage den, fordi jeg mener, at alt, hvad man har gjort ved kystsikringsproblematikken, er præget af forsømmelser og ligegyldigheder.

Det er rigtigt, som venstres ordfører sagde, at det tidspunkt, socialdemokratiet har været mest aktivt med hensyn til kystsikring, var under valgkampen, hvor den daværende trafikminister, Knud Heinesen, susede rundtovre på vestkysten, omgivet af en masse pressefolk o.lign. Papirer, rapporter, lange beretninger og en smule sandfyldning hist og pist har vi set rigeligt af, men en effektiv kystsikring har regeringen ikke gjort ret meget ved. Det fremskudte dige, som heldigvis blev vedtaget anlagt nede i Sønderjylland, og forstærkningen af Ribediget har ligesom stillet regeringen tilfreds – nu er alt i den skønneste orden. Det, vi så oplever, er, at stormvejr og vind i løbet af de sidste år har nedbrudt kysterne katastrofalt, og det mener vi ikke at folketinget længere kan acceptere.

Så kommer ministeren med sin redegørelse her og giver det udseende af, at der ligger nogle gevaldige forbedringer i den. Jeg vil godt sige om den redegørelse, at efter min mening er det alt for lidt, ministeren stiller i udsigt. Ministeren – og det gælder skiftende ministre – har brugt tiden til forhandlinger, udarbejdelse af rapporter, og så én ting mere: pression over for de involverede kommuner og amtskommuner.

Vi har – det kom til udtryk under den forrige debat, men det skal også nævnes her, hvor det rettelig har hjemme – den indstilling i fremskridtspartiet, at kystsikring er en 100 pct.s statsopgave, og det er der mange partier